

Felfedezés

Teljesen el vagyok lágyulva. Ám nem a tenger közelsége miatt.
Most már kontrollálni tudom az ámbra illatába való feloldódásomat.
Teljesen el vagyok lágyulva, mondom. Ám nem a szerelemtől.
Harmincévesen talán már meg tudom szelídíteni! Többé-kevésbé.

Teljesen el vagyok lágyulva. De nem a fájdalomtól. Ismerem
a fájdalmat. Mellkasomból kivágták a bőrömet, dobhoz kellett.
És vele, állítják, a korai halált is.
Teljesen el vagyok lágyulva. De nem a szomorúság lágyít el.

Fészket raknak a fecskék a balkonom fölé!
Teljesen el vagyok lágyulva, ismétlem. Ám nem a betegség miatt.
Hiszen még javában tart a nyár és virulok, mint a makk.

Egy meglepő felfedezés miatt vagyok teljesen ellágyulva.
Térdre esek, mint Santa Mariában a tengerészek.
Előttem egy új világrész hever: tiszta öröme a nyelvnék.

Cím nélkül

életem harmincadik évében hálát adok neked, Uram,
az ajándékokért, melyet tőled kaptam:
a gyermekkor arany idejéért és a szerelem határtalan idejéért és
a szerény ajándékért, mely lehetővé teszi, hogy összeírjam őket.
Életem zenitjén hálát adok neked az őszi ködfelhők ideje alatt
eltöltött barjei emlékekért, a Piran feletti napnyugtáért
és Achill Islandon a szellőkért.
Hála neked minden versért is, melyeket kegyelmed folytán
felolvasnak és hallanak, minden vidékéért, melyet meglátogatni engedték
és minden képért, amiket ezeken a helyeken láttam, különösen
pedig Piera della Francesca *Születéséért*.
És hála neked a különleges hallásért, mely megőrzött a büszkeségtől,
hogy sohase eresztettem el a fülem mellett Platón lelkét, mely
az idő lombjai közt énekli: „És mi van aztán?”
És hála neked a barátokért, akik mellettem állnak, azoknak a

tajvani lánykáknak mosolyáért a Raspail bulváriján és
a nő szerelméért, amely az én szerelmem.
Hála legyen neked, Uram, ezekért és azokért az ajándékokért, melyek
életemnek értelmet és versemnek tartalmat ajándékoznak.
Hála legyen neked azért a boldog látogatási óráért és a kicsinyke hitért
az én hitetlen szívemben.

Lavrica, 1997. február 1.

Istenről

Azt hiszem, hogy Isten zöld,
és a fűvön hever.
Lepkék szállnak
a vállaira.

Azt hiszem, hogy Isten a világ
minden fűvében ott van.

Amikor mezítláb haladunk rajta át,
ez maga az imádság.

Szarvasok

S egy napon majd hagyom,
hogy szarvasok lefetyeljék a vérem,
hogy agancsos lények szedjék szét a tested,
hogy éles patáikkal
a hóval keverjenek össze téged.
Fagyos eső szemerkél majd csípőd csészéjébe,
amely hiába kéri majd a kegyelmet.
Egyetlen vadász se lesz.
Egyetlen lövés sem,
hogy megmentsen téged.
Teljesen egyedül heversz majd
a sötét fák csupasz lombozata alatt,
és nem két virág,
kebled lesz maga a vörös izzás.
A szarvascsorda pedig inni fogja.
És csak amikor már száraz zörrenéssel
hullnak le a szarvak a fagyott keblekre,

torkukkal majd lenyelnek,
és az orruk
lágy, mint a plüss, beszipantja az izzadság
akkor már csillogó jégkristályokba
fagyott szagát.

PETER SEMOLIČ (1967, Ljubljana) általános nyelvészetből és kulturális szociológiából diplomázott a ljubljanoi Bölcsészettudományi Karon. Önálló szabad művészként él. Az 1990-es évek utáni fiatal szlovén költészet egyik jelentősebb képviselője.

Verseskötetei: *Tamariska* (1991), *Bizánci rózsák* (1994), *Szó szavakból* (1996), *Körök a vízen* (2000), *Kérdések az útról* (2001), *Határ* (2002), *Barjai tüzek* (2004).

